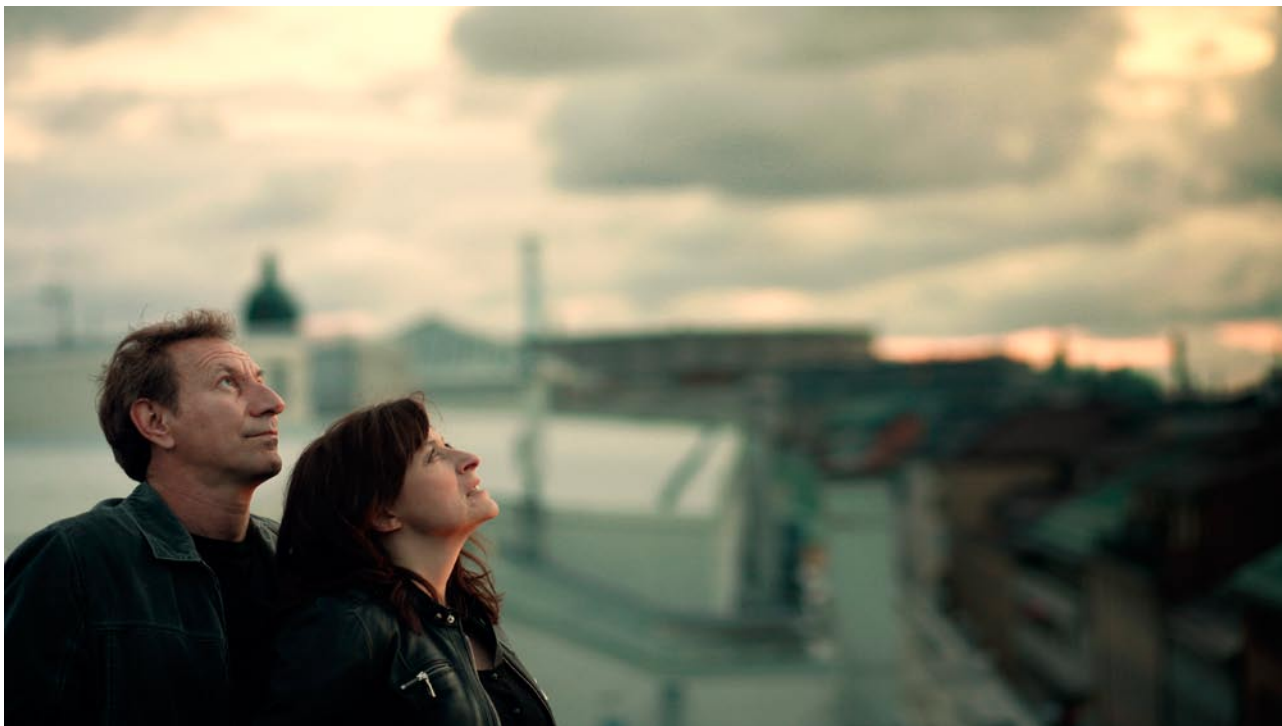

RECENSION

Michalis Koutsogiannakis och Gunilla Rööer Foto: Gorki Glaser-Müller

En gång om året

Originaltitel: **En gång om året**

Regi: **Gorki Glaser-Müller**

Producenter: **Kristofer Henell, Erika Malmgren**

Manus: **Gorki Glaser-Müller**

Foto: **Carl P. Rasmussen**

Roller: **Gunilla Rööer, Michalis Koutsogiannakis,**

Jennifer Sjöström och William Kjälled

Sverige 2013

Längd i tid **1 tim 20 min**

Distributör: **Folkets Bio AB**

Många vred sig nog lite besvärat i biofåtöljen när Daniel Craig (innan han svidade om till 007:s smoking) hade hett sex med en 'mormor' i den brittiska *The Mother*. I tyska *Sjunde himlen* exponerades nästan chockerande mycket äldre hud i ett passionerat drama mellan en sextioårig kvinna och hennes nästan åttioårige älskare.

Två sällsynta exempel (med sex års mellanrum) som bekräftar undantaget, att filmbranschen inte hyser någon större tilltro till publikens sug efter mogna människors kärleksliv. Modigt då att svenske regissören Gorki Glaser-Müller i sin långfilmsdebut *En gång om året* iscensätter ett erotiskt kammarspel där femtioplussarna Gunilla Rööer och Michalis Koutsogiannakis utan smickrande ljussättning eller förskönande kameravinklar får förkroppsliga förbjudet begär och kravlöst hotellsex.

De har känt varandra i trettio år, eller snarare i trettio dagar. För det är bara en dag om året som de har stämt träff. Under kittlande rituella former, en förstulen blick i foajén, bokning av ett rum och

vigselringarna i ett glas på nattduksbordet. Men deras pakt om den villkorlösa kärleken ställs denna gång plötsligt på ända och det blir uppenbart att det till synes praktiska upplägget – passar vecka 32?, kan vi ta det efter dotterns födelsedag? – aldrig har varit så jämbördigt och ömsesidigt som det har verkat.

Nu är de tu inte från de stridande släkterna Montague eller Capulet och varför de gift sig på varsitt håll istället för med varandra förblir höljt i dunkel. Men den moderna människans fejder ligger inte i ett namn, utan handlar om drömmar, förverkligande av sig själv, önskan att följa sin inre röst och tillåtas att ta beslut som kanske visar sig vara fel.

Paret Rööer och Koutsogiannakis är både fysiskt och mentalt samspelta och trovärdiga där de turas om att sätta igång små dramer i dramat med antydningar, anklagelser och ultimatum. Det finns rent Bergmanska upplägg som skulle ha kunnat utvecklas till underbara bataljer å la *Scener ur ett äktenskap* men som desermeras innan det riktigt hinner explodera. Men å andra sidan är den mer lågmälda clinchen övertygande. Man har ju inte alltid välformulerade svar på allting.

Precis som fotografen Calle Rasmussen låter kameran komma nästan genant hudnära, blir också dialogen naken och varje ord pregnant. Nutid vävs samman med de tidigare flyktiga mötena, och vissa repliker blir som tänkta istället för uttalade. Språket, som pendlar mellan poetiskt beskrivande och vardagligt, fungerar för att det följer ett bildspråk som tillåter sig växla mellan rakt registrerande mer drömskt svävande i tid och rum. Musiken av Kristian och Amanda Hollingby Matsson och glimtarna från Stockholm by night ger en skör melankolisk stämning åt denna urbana Romeo och Julia för mogen ungdom. Det är ju trots allt alltid en vacker historia.

Louise Lagerström